

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ χαρμόσυνος ἐορτὴ τοῦ Πάσχα ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου διὰ νυκτερινῆς θείας Λειτουργίας εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς, 11^{ης} / 24^{ης} Ἀπριλίου 2022. Ἄμα τῇ Καθόδῳ ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως τὴν 12.00 μεσονύκτιον (θερινὴν ὥραν) ἐψάλη εἰς τὸ Καθολικὸν ὁ Κανὼν «Κύματι θαλάσσης». Ἐν ᾧ ὁ Κανὼν οὗτος ἐψάλλετο ἐνεδύθη διὰ Πατριαρχικῶν ἐορτίων ἀμφίων ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, οἱ Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ οἱ διάκονοι.

Τοῦ κανόνος συμπληρωθέντος, ἤρξατο ἡ λιτανεὶα τρεῖς περίξ τοῦ Ἁγίου Τάφου. Μετὰ τὴν λιτανεῖαν ἀπὸ τοῦ χώρου τῆς προσόψεως τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου ἀνεγνώσθη τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἀκολούθως ἤρξατο ἀπὸ τοῦ ἔνδοθεν χώρου τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου ἡ ψαλμωδία «Χριστὸς Ἀνέστη» δεκάκις προτασσομένων τῶν στίχων « Ἀναστήτω ὁ θεός...».

Ἐν συνεχείᾳ ἐξεφωνήθησαν τὰ Εἰρηνικά καὶ ἐψάλη ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ «Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί» μετὰ τῶν ἐκφωνήσεων. Ἐψάλη ἡ θ' ᾠδὴ, οἱ Αἱνοί, τὸ Δοξαστικόν «Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει» καὶ τὸ Χριστὸς ἀνέστη τρεῖς καὶ οὕτω συνεπληρώθη ὁ Ὕρθρος.

Ἐν συνεχείᾳ ἤρξατο ἡ θεία Λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Πέλλης κ. Φιλουμένου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, συμμετέχοντος τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καὶ μελῶν τοῦ Γενικοῦ Προξενείου καὶ πλήθους πιστῶν, ψαλλόντων ἐν χαρᾷ, ἀγαλλιάσει καὶ ἰαχαῖς τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» εἰς διαφόρους γλώσσας ἑλληνιστί, ἀραβιστί, ρουμανιστί, ρωσιστί.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Γραμματεῶς τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν τὸ Μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Πάσχα, ἔχον ὡς ἐξῆς:

«Μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς,

οἶδα γάρ ὅτι Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε.

οὐκ ἔστιν ὧδε, ἠγέρθη γάρ καθώς εἶπεν,

ἶδε ὁ τόπος ὅπου ἔκειτο», (Ματθ. 28, 5-6).

Διὰ τῶν παραμυθητικῶν λόγων τούτων ἐνεψύχωσε τὰς Μυροφόρους γυναῖκας «ὁ ἄγγελος, ὁ καταβάς ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἀποκυλίσας τὸν λίθον τοῦ μνημείου», εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε ἐνταφιασθῇ ὁ ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Ναζωραῖος. Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, «αἱ τὰ μύρα συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν κερνῶσαι», ἔμειναν

ἐκπληκτοί καί ἔντρομοί ἐκ τῆς θέας τοῦ κενοῦ τάφου, διὰ τοῦτο καί ἐνεθάρρουνεν αὐτάς ὁ ἄγγελος διὰ τῆς ὁψευς αὐτοῦ καί διὰ τοῦ λόγου: «μή φοβεῖσθε ὑμεῖς». ἔχων «τὴν εἰδέαν αὐτοῦ ὡς ἀστραπὴν καί χιόνα», ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ μνήματος καί προσεφθέγγετο ταῖς Μυροφόροις: «οἶδα ὅτι Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε, ἡγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε». «Οὐκ ἐπαισχύνεται δέ καλῶν τοῦτον ἐσταυρωμένον, διότι τοῦτο τό κεφάλαιον τῶν ἀγαθῶν», κατὰ τὸν ἱερόν Χρυσόστομον.

Ὁ φαεσφόρος ἄγγελος ἀνήγγειλε τό ἀνήκουστον καί ἀδύνατον ἀνθρώποις. Ἀνήγγειλε ὅ, τι ἡδύνατο νά συμβῇ μόνον τῇ εὐδοκίᾳ, τῇ θελήσει καί τῇ δυνάμει τοῦ Θεοῦ. Ὅτι Ἰησοῦς Χριστός ὁ σεσαρκωμένος Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί ἐσταυρωμένος σαρκί, ταφείς, ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καί συνανέστησε τό πρόσλημμα, παγγενῇ τὸν Ἀδάμ, χειρὶ παντοδυνάμῳ. Ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἐξηγεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «ὁ Θεός ἀναστάς τῶν θρόνων τῶν βασιλικῶν, εἰς τὴν γῆν καί εἰς αὐτόν τὸν Ἄδην ἦλατο (ῥμῃσε, ἔσπευσε), καί ὁ διάβολος ἀντεπαρετάξατο οὐ θεῷ γυμνῷ ἀλλὰ θεῷ ἀνθρωπίνῃ φύσει κρυπτομένῳ» καί βλέπομεν «θανάτῳ θάνατον λυόμενον καί κατάραν ἀφανιζομένην κατάρα καί δι' ὧν ἴσχυσεν ὁ διάβολος διὰ τούτων καταλυομένην αὐτοῦ τὴν τυραννίδα». Ὅντως διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Σωτῆρος κατελύθη ἡ τυραννὶς τοῦ θανάτου. «Διὰ τοῦ σταυροῦ ἦλθε χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ». Ὁ Ἄδης «ἐπικράνθη καί γάρ ἐνεπαίχθη», νομίσας ὅτι προσέλαβε κοινόν θνητόν. Διό ἐν τῇ πίστει καί δυνάμει τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν ἐπαναφωνεῖ τὴν προφητικὴν πρόρρησιν: «κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῆκος, ποῦ σου θάνατε τό νῆκος, ποῦ σου θάνατε τό κέντρον;» (Α΄ Κορ. 15, 54-55).

Πεῖραν τῆς Ἀναστάσεως ἔλαβον αἱ Μυροφόροι γυναῖκες οὐχὶ μόνον ἐκ τῆς θέας τοῦ κενοῦ μνημείου καί τοῦ ἀγγέλου καί τοῦ ἀκούσματος τῶν λόγων αὐτοῦ ἀλλὰ καί ἐκ τῆς θέας Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου Ἀναστάντος, «ὁ Ὅποιος ὑπήντησεν αὐταῖς λέγων χαίρετε καί μή φοβεῖσθε καί ὑπάγετε ἀπαγγεῖλατε τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν κάκεῖ με ὅψονται» (Ματθ. 28, 9-10). Ὅντως ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας πολλάς παρέδειξε τὰς ἐμφανείας Αὐτοῦ ὁ Κύριος, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ὅτι ὁ Κύριος ὤφθη Κηφᾶ, εἴτα τοῖς δώδεκα, ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς, ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβῳ, εἴτα τοῖς ἀποστόλοις πᾶσι» (Α΄ Κορ. 15, 5-7), ὁμιλῶν αὐτοῖς, βεβαιῶν αὐτούς περὶ τοῦ ἐσταυρωμένου καί ἀναστημένου σώματος Αὐτοῦ, λαμβάνων καί ἐσθίων ἐνώπιον αὐτῶν. Τέλος δεχόμενος τὴν προσκύνησιν τῶν ἔνδεκα εἰς τὴν Γαλιλαίαν εἰς τό ὄρος οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς, ἐνετείλατο αὐτοῖς, «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη» (Ματθ. 28, 16-19).

Τὴν ἐντολὴν ταύτην ἐκπληροῦντες οἱ ἀπόστολοι, λαβόντες καί Πνεῦμα Ἅγιον, ἐκήρυξαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, «ὅπερ εἶδον ἰδίῳις ὄμμασι καί ὅπερ ἐψηλάφησαν ἰδίαις χερσὶ», ἐσαγήνευσαν τὴν οἰκουμένην, ἀναδεικνυόμενοι οἱ δώδεκα στῦλοι τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἀκρογωνιαίου ὄντος Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ. Τό ὑπὸ τοῦ Κυρίου «οἰκοδομηθέν» σῶμα, ἡ Ἐκκλησία, διὰ τὴν ὁποίαν, ὡς προεῖπεν, «πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύσουσιν» (Ματθ. 16, 18), διὰ τῶν ἀποστόλων καί τῶν διαδόχων αὐτῶν, ἐπισκόπων καί ἱερέων, συνεχίζει ἀνά τούς αἰῶνας τό ἀγιαστικόν καί σωστικόν ἔργον Αὐτοῦ. Εἰς τὴν σταυροαναστάσιμον πορείαν αὐτῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἡ Ἐκκλησία, ζωοποιουμένη ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ, ἐξ οὗ προῆλθε, μεταδίδει δύναμιν, ἐλπίδα καί χαρὰν πρὸς δημιουργίαν, οἰκοδομήν, ἀναψυχὴν καί ἀποκατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς στάκτης τῶν πολέμων, ἐπαναλαμβάνουσα τὴν παραμυθητικὴν πρόσκλησιν τοῦ Χριστοῦ, «δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι κάγώ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. 11, 28).

Ἡ τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, τεταγμένη, ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, ἵνα διακονῇ ἐπὶ τῶν τόπων τῆς κατὰ σάρκα ἐμφανείας Αὐτοῦ, πιεζομένη ἰδίᾳ κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς ὑπὸ ἀκραίων ἐξτρεμιστικῶν καὶ ἐχθρικῶν αὐτῇ στοιχείων, ὅμως μὴ συνθλιβομένη, ἀγωνίζεται ἐν ἀνδρείᾳ, συμπνοίᾳ καὶ ἐνότητι ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς χριστιανικῆς ὀντότητος καὶ τοῦ ποιμνίου αὐτῆς εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν καὶ ὑποδέχεται τοὺς εὐσεβεῖς προσκυνητάς ὡς ἴδιον αὐτῆς ποίμνιον κατὰ τὴν προσκυνηματικὴν θεωρίαν αὐτῶν καὶ ἀπευθύνει εἰς αὐτοὺς καὶ τό εὐσεβές ποίμνιον αὐτῆς ὅπου γῆς τὸν Πασχάλιον χαιρετισμόν, «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος».

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ **ΠΑΣΧΑ 2022**

Μετά Πατρικῶν εὐχῶν καὶ Πατριαρχικῶν εὐλογιῶν,

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ' Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

Τῶν ἱερέων κοινωνησάντων ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου, ἠκολούθησαν καὶ τὰ πλήθη τῶν πιστῶν κοινωνοῦντα ὑπὸ τῶν ἱερέων εἰς διαφόρους τόπους τοῦ Ναοῦ.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως ἀνεγνώσθη ὁ Κατηχητικός λόγος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου «εἰ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος...» ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου.

Τῶν κωδῶνων κρουομένων ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἔνθα προσηνέχθη τυρὸς πεπηγὸς καὶ πασχάλια ῥά.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας